

ved Udarbejdelsen af § 9 havde taget Hensyn til det Forslag, som i sin Tid blev stillet, og hvorved man vilde sikre sig mod, at de udenlandske Arbejdere kom til at føre en alt for illoyal Konkurrence med de danske Arbejdere, idet det i Loven skulde foreskrives, at Lønnen skulde være i Overensstemmelse med den paa vedkommende Egn og under vedkommende Fag gældende Tarif, ligesom Arbejdstiden skulde være overensstemmende med den paa vedkommende Egn gældende Arbejdstid. Jeg kan ikke tænke mig, at denne Bestemmelse i og for sig vilde møde Modstand her i dette høje Ting, naar jeg mindes, at der under Forhandlingerne om Forlystelsesskatten fra konservative Medlemmer af de to konservative Partier heroppe blev stillet Forslag netop til Beskyttelse af de indenlandske Musikere mod de udenlandske. Man stillede den Gang et Forslag, der gik ud paa at beskytte dem ved en ekstra Skat paa udenlandsk Musik af 50 Øre pr. Dag, saa vidt jeg husker, og det blev begrundet netop ved Henvisning til, at de danske Musikers Forhold vist ikke vare saa glimrende, at de ikke nok kunde trænge til at hjælpes og beskyttes. Men kunde man sige det om de danske Musikere, kan det vistnok i lige saa høj Grad siges om de danske Landarbejdere, og her ønske vi ikke, at der lægges en ekstra Skat paa, men kun at sikre, at der ikke føres illoyal Konkurrence.

§ 15 i Lovforslaget findes i akkurat den samme Form som i den nugældende Lov, men da denne Paragraf muligvis kunde faa en vis Betydning under eventuelle Lønstridigheder, kunde jeg ønske at spørge den højtærede Indenrigsminister, om han mener, at denne § 15 kan finde Anvendelse ved eventuelle Strejker. Man kunde tænke sig, at der paa en Herregaard eller et Teglværk fandt en Arbejdsnedleggelse Sted, og hvis der saa paa dette Sted var beskæftiget udenlandske Arbejdere, vilde det saa falde ind under denne Lov, om de danske Arbejdere søgte at formaa deres udenlandske Kolleger til at følge dem i Arbejdsnedleggelsen? I dette Lovforslag findes ikke den Bemærkning, som fandtes i Motiverne til det Lovforslag, som blev indbragt i 1908, hvor man nærmere præciserede, hvem Bestemmelsen i § 15 gjaldt. Det oplystes der, at det drejede sig om Agenter, Kommissio-

nærer eller Personer i lignende Stilling, som søgte at drage Arbejderne bort. Dermed var det altsaa klart præciseret, hvem Bestemmelsen gjaldt, og under hvilke Forhold Forsøget paa at bevæge udenlandske Arbejdere til at udeblive fra eller i Utide forlade deres Arbejde skulde straffes med Bøder fra 50 til 1,000 Kr. Men hvis det er Meningen, at § 15 skal kunne bruges under Lønkampe, vil det sige, at man giver Arbejdsgiverne indenfor Landbruget en Undtagelsesstilling fremfor Arbejderne indenfor Industrien.

I det hele kan jeg udtale, at de Ændringer, der ere foretagne i den nugældende Lov, ikke synes mig at være Forbedringer, men tværtimod Forringelser. Jeg vil haabe, at det under det videre Arbejde med Lovforslaget maa lykkes at gøre Lovforslaget saaledes, at det ikke er ringere end den nugældende Lov, men tværtimod fører denne videre i Retning af Beskyttelse for Arbejderne.

Oluf Jensen: Der er tre Parter, der have Interesse af denne Lov: Arbejdsgiverne, Arbejderne og det offentlige. Hvad den første Part angaar, er det givet, at Loven efter sit Væsen er en ren Beskyttelseslov for Arbejderne, og som saadan har den efter min Erfaring fra Lolland-Falster virket fuldt tilfredsstillende. Hvad Arbejdsgiverne angaar, maa man ogsaa gaa ud fra, at de ere tilfredse med Loven, idet de af Landsudvalget foreslaaede Ændringer paa enkelt Punkter nær ere blevne optagne i Lovforslaget. Jeg gaar altsaa ud fra, at der for de to Parters Vedkommende er Tilfredshed med Loven. Derimod kan jeg ikke se, at der kan være Tilfredshed med den hos den tredje Part, det offentlige, eller altsaa alle vi andre, som ikke direkte have Interesse i Loven. Jeg savner samtidig med fyldestgørende Bestemmelser til Retssikkerhedens Opretholdelse en Begrænsning af de store økonomiske Byrder, som Anvendelsen af udenlandsk Arbejdskraft vælter over paa mange Kommuner. Med Hensyn til Retssikkerheden er det givet, at de offentlige Politisagers Antal i Lolland-Falsters Stift er steget med ca. $\frac{1}{3}$, og at der gennem Delinkventomkostningerne er væltet store økonomiske Byrder over paa Kommunerne. Dertil kommer forøgede Sygeudgifter, Fattigvæsensudgifter